

การลดสวัสดิการเพื่อกนพิการและทุพพลภาพ

แต่เดิมคนส่วนมากมักเข้าใจกันว่าบุคคลที่ไม่สมประกอบในทางร่างกายหรือจิตใจนั้นไม่สามารถทำประโยชน์อื่นใดให้แก่สังคมได้ เพราะไม่อยู่ในสภาพที่จะเรียนรู้หรือรับการอบรมได้ทั้งบุคคลปกติ แต่ความเจริญในทางวิทยาการปัจจุบันได้พิสูจน์ให้เห็นว่าบุคคลที่ไม่สมประกอบเหล่านั้น หากได้มีโอกาสศึกษาอบรมและฝึกหัดโดยวิธีพิเศษ และด้วยความเอาใจใส่สนใจอย่างแท้จริงแล้วก็จะเป็นผู้ที่สามารถช่วยตนเอง และเป็นภาระแก่สังคมน้อยลงได้ ประเทศต่าง ๆ ทุกวันนี้จึงมักมีบริการสงเคราะห์เป็นพิเศษแก่พวกคนพิการ และทุพพลภาพอันได้แก่คนง่อยเปลี้ยเสียขา หูหนวก เป็นใบ้ ตาบอด บัญญาอ่อน เป็นต้น

ในปัจจุบันนี้คนพิการทั่วโลกมีจำนวนประมาณ 450 ล้านคน ซึ่งบางส่วนยังไม่ได้รับการเอาใจใส่จากสังคมและรัฐบาลทั่วถึง ฉะนั้นความพิการของประชาชนจึงเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่ควรจะได้พิจารณาและกำหนดมาตรการในการแก้ไขป้องกัน แก้ไข และฟื้นฟูให้มีประสิทธิภาพ

ความหมายของคำว่า “คนพิการ”

คนพิการ, หมายถึง ผู้ที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือจิตใจ อันเป็นเหตุให้ไม่สามารถดำเนินชีวิตหรือปฏิบัติหน้าที่อย่างคนปกติ เช่น คนตาบอด คนหูหนวก คนขาชา เป็นต้น ความพิการนั้น ๆ อาจเกิดขึ้นตั้งแต่กำเนิด หรืออาจจะได้รับอุบัติเหตุในภายหลัง

สหประชาชาติกำหนดลักษณะของคนพิการที่รัฐบาลประเทศต่าง ๆ ให้ความช่วยเหลือไว้ว่า (สุปรีกา กงธรรม, 2522 หน้า 3)

1. บุคคลนั้นสูญเสียความสามารถในการทำงาน (Lost the capacity to work or unfit to work)
2. บุคคลผู้นั้นมีความพิการตลอดไป และปรากฏเห็นชัดเจน (Permanently and substantially disabled)

สำหรับคนพิการสามารถจะฟื้นฟูความสามารถได้ แต่ทุพพลภาพคือคนที่พิการจนไม่สามารถทำงานได้

